

BİLE BİLE KÖREBE

Nedensiz yere gülebilmek ve umut dolu gözlerle ufuk çizgisine bakabilmektir hayat... İnadına tutkuyla sevebilmektir... Dokunmak, hissetmek ve hayatı en güzel yerinden en sağlam şekilde yakalamaktır belki de... Aslında, yüreğimize damlatılan kin damllarına rağmen sevgiyi bulabilmektir! Ve karanlıklara açsak da gözlerimizi terk edilmişlikler bahçesinde, yüreğimizle tüm insanlığı görebilmektir hayat...

'Sizi buldum, sizi buldum. Yakaladım valla!' diye bir yandan bağıırken bir yandan da ellerini iki yana açmış, belli belirsiz önünde gördüğü ya da göremediği arkadaşlarını yakalamaya çalışırken görmüştüm onu. İlk önce ne olduğunu anlayamamış, öylece bakmışım; çünkü toz toprağa ve havanın bu kadar sıcak olmasına aldırış etmeden körebe oynayan çocuklardı bunlar. Elbette benim şaşırma nedenim oyun değil, oyunun oynanış şekliydi. Körebe, gözleri bağlı olarak oynanan bir oyundu benim hatırladığım. Evet, kesinlikle öyleydi. Ama o an ebe olan çocuğun gözleri bağlı değildi ve gözleri kesinlikle açıktı!

Burası Konya'nın köylerinden biriydi. Biraz yabancı kalmıştım burada çünkü dayımın yanına, biraz da babamın zoruyla, Ankara'dan yaz tatili için gelmişim. Köy, üzerinde hafif bir rüzgârın bile götüreceğini sandığım küçük bir su deposunun bulunduğu küçük bir tepenin yamacında kurulmuştu. Evler birbirine çok yakındı.

Fazlaca şaşırılmış bir halde, çocukların oynadığı alanın dışında bir yerde harabelerden arta kalan bir temelin üstüne oturdum giderek. Oyun o kadar heyecanlı geçmekteydi ki ben bile farkında olmadan ayağa kalkmış çocuklara tempo tutuyordum. Ebe olan çocuk diğerlerini kovalıyordu var gücüyle, en sonunda birini yakaladı ve 'Mehmet!' diye bağırdı. Diğer çocuklar öyle bir kahkaha attı ki anlatamam! 'Çocuk da yabancı olmalı.' Diye düşündüm. Çocuğa biri daha dokundu ve çocuk ani bir hamleyle onu yakaladı ve birden kendisinden emin bir tavırla 'Ekreem!' diye bağırdı. Bu çocuk diğerlerinden biraz kısaydı ve bu defa ebe olma sırası ona gelmişti. Ve oyun tekrar başladı.

Çok yorulmuş olacak ki gözleri bağlanmadan oynayan çocuk yanıma geldi ve elleri yardımıyla kendisine bir yer buldu ve oturdu. O an anladım çocuğun gözlerinin görmediğini. Ayağımın altında ezmekte olduğum kurumuş otların hışırtısıyla bana döndü ve 'Kimsin?' diye sordu. 'Ben Abdullah.' dedim. 'Hangi Abdullah?' 'Musa Harmancı benim dayım olur.' dedim. 'Hımmm.' dedi. Gözlerinde göremediğim bir yerden bana bakarken sesim titreyerek sorabildim adını. 'Ben Salih.' dedi. 10-11 yaşlarında, zayıf, bakımsız denebilecek bir yapıda olan, bence gövdesi bacaklarına göre kısa olan bir çocuktü Salih. Kıvrıkcık saçları arasında, yeni oynadığı oyundandır belki de; toz, toprak ne ararsanız vardı. Aynı şekle köyde kaldığım süre içinde ben de mi gelecektim? Sol gözü sağ gözünden daha küçüktü ve konuşurken birbirlerini dengelemek istercesine kapanıp açılıyorlardı.

Kimi zaman elleriyle boşluğu tarıyor ve önünden geçen sinekleri yakalamaya çalışıyordu Salih. Toz, kir ve güneş üçlüsünün oluşturduğu, sonradan köyde 'kerme' olarak adlandırıldığını öğrendiğim, yaralar ve sefil bir hayatın izleri vardı yüzünde. Görmediğine inandığım gözlerine o kadar dalmıştım ki birden esen ve bu sıcakta ilaç gibi gelen serin bir rüzgâr kendime getirdi beni. Hâlbuki neden bir şey soramaz insan birine engeli hakkında? Kırılır diye mi korkarız yoksa acır mıyız? Neden çoğu insan o gözlerin arkasında bir ruh olduğunun farkına varamaz?

Güneş ufukta yavaş yavaş kaybolurken beraber kalktık oradan ve yürümeye başladık Salih'le. Salih görüyor olmalıydı: Ayaklarını gayet emin atıyor ve yere sağlam basıyordu. Ağzım açık bir şekilde yolun ortasında durmakta olan bir taşı yolun kenarına çektiğine şahit oldum. Salih'in evi dayımın evine yakındı. Nerdeyse hiç konuşmamıştık yolda. Köyden kente olan göçün acı yüzü olarak terk edilmiş evlerin arasından geçerek evlerimize ulaştık. Nerden bilirdim ondan çok şey öğreneceğimi ve güzel bir dostluğun temellerini o gün attığımızı?

Evde otururken merak içinde konuyu açmış bulundum. Salih'in gözlerinde görme bozukluğu varmış doğuştan. Başlarda fark etmemiş ailesi ve oyunlara katılmayışı, durduk yere düşmeleri sonucunda öğrenerek olayın şokunu yaşamışlar. Dört çocuklu bir ailenin son çocuğuymuş Salih. Diğer çocuklarda herhangi bir engel olmadığından aile şaşırılmış kalmış bu duruma. Köyde çocuklar bile dalga geçmiş bazen ama onlarda alışmış sonradan. Köyün insanlarını hatta köpeklerini bile sesinden, yollarını da taşlarından tanımış. 'Çok güçlü oğlandır.' diyordu dayım. Zaman zaman yaşça büyük çocukları bile alıp yere vurmuş güreşte. Ve de körebe oyunundaki hünerini tüm köyün bildiğini de öğrendim. 'Oyun oynarken ve yolda yürürken yüreğiyle görür o.' diyordu dayım. Konuşurken de öyle bir bakar ki sanki senin sakladığın sırları aşikâr eder.

Kendimi bir ara şanssız hissettim ya da kıskandım mı bilmiyorum. Yüreğimle göremiyor muyum ben? Gözlerimin görmesine rağmen yüreğim bakmaz mı etrafta olan bitene? On üç yaşına gireli iki ay olmuştu ama biri benim için böyle güzel sözler söylesin. Elimde olmadan ve sonradan çok utandığım bir şekilde ilk kez kıskanmıştım Salih'i o çocuk kalbimle. Meğer ne kadar darmış insanın kalp penceresi de sığmazmış dünyanın güzellikleri o pencereden.

Salih ile tanıştıktan sonra evimizin yakın olması nedeniyle de çok yakın arkadaş olmuştuk. O çocuğu evet ama ben de ona uyup daha çocukça davranmaya başlamıştım. Meyve ağaçlarına çıkmaya bile başlamıştık. Dayım bazen bizi yakalamış ve bir güzel beni haşlamıştı. Beni akşama doğru evden alır, köyün yakınında bulunan tarlalara giderdik Salih ile. Sap yığılmış olan tarlalarda nefes nefese koşmak en büyük eğlencemizdi. Daha bir özgür olur, kanatlar takılmış gibi hissederdik kendimizi. Orada koşarken saplar küçük çizikler dışında bize zarar vermezdi. Yaşı küçük olmasına rağmen Salih nerdeyse benim kadar hızlı koşardı. Yüzümüzdeki çiziklerden sızan kana aldırmandan koşa koşa giderdik batan güneşe doğru ve güneşin battığı yerde bulurduk serin kerpiç evlerimizi.

Ve üç ay böyle güzelliklerle geçti. Asgari düzeydeki imkânlarla, azami mutluluklar yaşadık beraber Salih'le. Okulların açılmasının yaklaşmasıyla Ankara'ya gitmek zorunda kaldım. Ne de zormuş bu ayrılık! Beni dayımın evinden uğurlamaya gelen Salih biber ekilmiş gibi gözlerine hâkim olamıyor beni de ağlatıyordu. 'Salih yine gelirim ben. Bak gelecek sene gene buradayım.' vaatleriyle ayrıldım köyden.

Tam üç sene gidemedim Konya'ya! Sınavlar üzerine kurulan hayatım benim istemim dışında hareket ediyordu. Çalışmazsam 'adam' olamayacağım kulağıma tıktırılıp duruyor ve burnum hep soru bankalarına gömülüyordu. Başarısız da sayılmazdım aslında ama çalışmak ve derslerle hayatımı doldurmayı istemiyordum. Arada, serin bir ağustos sabahı gibi Salih geliyordu aklıma.

Ve bir gün babamın 'Sınavların sonunda Konya'ya gidersin.' sözüyle havalara uçtum. Acaba Salih nasıl olmuştu? Kendisini toplamış mıydı? Gene gözleri aynı parlaklıkta mıydı?

Ankara- Konya arasının bu kadar uzun olduğunu hiç hatırlamıyorum. Yollar uzayıp gidiyor koskoca Konya Ovasına sığmak bilmiyordum. Sıcak bir öğle vaktinde vardım dayımın köyüne. Dayımla hoş beş ettikten sonra koştum Salih'in yanına. Bahçe kapısına vardığımda çeşme başında durup bidonları dolduran birini gördüm. Bir hayli gelişmiş ve bir delikanlı halini almıştı. Bahçe kapısında beni fark edince durdu ve baktı ama kim olduğumu çıkaramadı. 'Salih!' dememle beraber birbirimize koşmamız bir oldu. İçimizde sakladığımız o hasret, gülücükler halinde dışarıyla buluşmakta ve güneşin ışığına inat gözlerimizde parıldamaktaydı. Biz birbirimize sarılarak hasret giderdiğimizde çeşmedeki bidon çoktan taşmıştı.

Kendisini okula vermiş ve spora başlamıştı. Spora başladığını duyunca elimde olmadan 'Ne, nasıl, spor mu?' diye sormaktan kendimi alamadım. 'Judo.' dedi hafif utanarak benden. Az kalsın koskoca bir kakhaha atacaktım. Ellerimle ağzımı kapattım. 'Komik değil mi?' dedi. 'Evet.' dedim gülümseyerek. Körebe oyunu sanmıştı galiba judoyu. Ağzına burnuna incek olan yumruk ve tekmeler geldi gözümün önüne birden. Ama judoda zaten yumruk ve tekmeler yokmuş sonradan

öğrendim kendisinden. '25 Temmuz'da Ankara'da Türkiye Şampiyonası var gelmek ister misin? Gelecek hafta kamp için gidiyorum Ankara'ya.' dedi. Zaten Ankara'dan gelmiştim ama gene de kabul ettim. Hem bizim eve de uğrardık hem de ona yardım ederdim.

Bir hafta köyde kaldık dört sene önce gezdiğimiz yerlerde gezdik. Zaman değişiyor ama insan değişmiyor nedense. Salih gene güldürüyordu beni ama gene de o sapların içinde yuvarlandığımız çocuğu özlemiyor değildim.

Ankara'ya vardığımız gün yağan yağmur heyecanını biraz alıyordu sanki. Otagardan babam almıştı bizi. Bizim evde bir gün kaldıktan sonra kampa gidecektik. Annem neler neler hazırlamıştı Salih'e? Kekler, pastalar, börekler, yemekler... Salih ile o gece gene eskilerden bahsettik ve kendisine okuldaki Beden Öğretmeninin nasıl sahip çıktığını anlattı bana. Almış ve bir spor kulübüne gitmişti Salih'i. Kulüp beğenmiş ve akabinde lisans çıkarmışlar. Kendisini sahile vurmuş bir denizyıldızı gibi görüyordu ve binlerce denizyıldızı içersinde öğretmeni onu seçmişti. Nice denizyıldızları denize o kadar yakinken suya hasret biçimde ölmekteydi. Eğer öğretmeni onun elinden tutmamış olsa Salih köyde peşinden çocukların dalga geçerek koştuğu, 'Kör Salih' olacaktı kim bilir? Şimdi ise ona 'Şampiyon Salih' diyeceklerdi. Ve Salih gelecekteki hedeflerini anlatıp hayaller kurarken güzel bir uykuya dalmıştık o gece. Ondan böyle şeyler duymak, gelecek için böyle umutlarının olduğunu öğrenmek benim de içimde heyecanlar yaratmaktaydı.

Sonraki gün kampa katıldığımız zaman hocaların ne kadar ilgili olduklarını gördüm. Salih'e cesaret vermekteler, kendisini küçümsememesi gerektiğini vurgulamaktaydılar. Aslında her hoca kendi öğrencisi olsun olmasın tüm öğrencileri yüreklendirmek adına aynı şeyi söylemekteydi.

Salih'i kampa bıraktıktan sonra eve gittim. Birkaç günde bir gidip bakıyordum ve zaman zaman antrenmanlarda Salih'i izliyordum. Kısa sohbetlerimiz arasında yumrukların şaka da olsa ben de nasipleniyordum Salih'in. Sporun insanı ne kadar değiştirdiğini ve kendisine ne kadar özgüven kazandırdığını canlı olarak an be an görebiliyordum. Körebe oyununda ortada toz toprak içinde dolaşan bir çocuk yoktu şimdi karşımda. Etrafındaki tüm duvarları yıkan, rakibinin her hareketini hisseden, rakibinin nefesini nefesine katan ve en önemlisi hayata sıkıca tutunan bir Salih vardı.

25 Temmuz sabahı şampiyonanın yapılacağı spor salonunda aldım soluğu erkenden. Salonda yer yer boşluklar vardı, genelde sporcuların yakınları gelmiş olmalıydı. Karşılaşmalar büyük bir heyecanla başladı. Ben genelde karşılaşmaların yapıldığı yere yakın bir yerde duruyor ve Salih'e sesimi duyurmak istiyordum. Salih de sesimin geldiği tarafa bakarak bana sessiz bir cevap veriyordu zaten.

Rakipleriyle zorlu karşılaşmalar gerçekleştiren Salih hatalar yapmakta ve olmadık yerde puanlar kaybetmekteydi. Rakipleri de görüyor gibiydi. Yaptıkları ataklar boşa gitmiyordu genelde ve seyircilerin çoğu bunları gözünü dört açarak izliyordu.

Aslında bir meydan okumaydı hayata bunlar. Yapılan her atak, savrulan her beden; önyargılara, engelli insanlara acıyarak bakan beyinlere birer cevaptı. 'Bir şey yapamaz.' diyerek bakan gözlere inat, tüm tabuları yıkmak için vurulan bir sitemdi en azından...

Ve Salih rakiplerini zorda olsa eleyerek iki gün sonra finale çıkmıştı. Çok heyecanlıydı. Karşılaşmadan önce konuşmuştuk ama bu onun heyecanını yatıştırmaya yetmemişti demek. O zaten benim için şimdiden birinci olmuştu. Lakin finalde rakibine yenildi ve Judo Ümitler Türkiye ikincisi oldu.

Madalyayı almak için kürsüye çıktığında ikinci olmanın biraz üzüntüsünü ve elbette sevincini yaşıyordu. Rakiplerini tek tek tebrik etti. O arada babam, annem ve onun ailesi de gelmişti. Boynuna takılan madalyayı aldı ve bana doğru kaldırdı. Sadece beni görmekteydi. Gözlerimi kapattım. İşte o an, ıslık ıslık gözlerinden süzülen damlaların yüreğime düştüğünü ve

Salih'e sadece gözlerimle bakmadığımı hissettim...